REEDITARE

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 099/417177 jud. Maramureş
1993

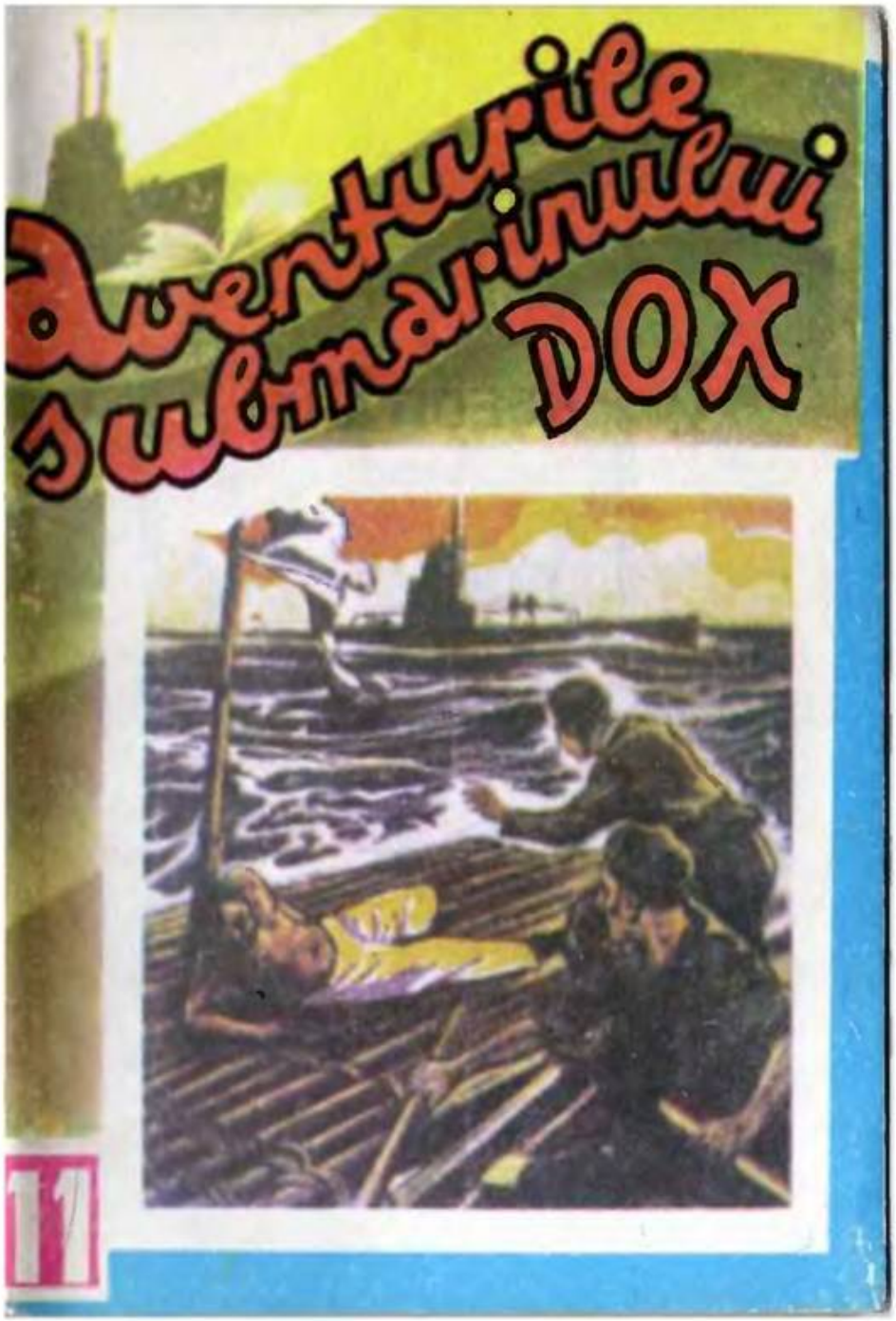
Aventurile submarinului DOX
11

REEDITARE

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 099/417177 jud. Maramureş
1993

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de LIA HÂRSU

PROFESORUL BARNER

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

SUBMARINUL străbătuse strâmtoarea Torres între Australia şi Noua-Guinee şi se afla în drum spre Saigon unde avea să-i lase pe Jeanette Roule şi tânărul Julien Petit.

În timpul nopţii vasul trecuse de strâmtoarea Torres; căpitanul Farrow nădăjduia că autorităţile erau încredinţate dispariţia „Dox"-ului, său, în urma erupţiei vulcanului

marin dar pe de altă parte se putea ca autorităţile franceze de pe insula Uvea, să fi observat apariţia şi dispariţia vasului mult căutat, vestind apoi în lumea întreagă ştirea aceasta.

Jeanette stătea în turn alături de căpitan. Marea era liniştită, soarele lucea pe cerul albastru şi totul respira pace şi fericire.

— Cât e frumos! exclamă tânăra, fată. Oh! domnule căpitan, vă invidiez pentru viaţa ce trăiţi. Liberi şi independenţi, necontenit aventuri noi, alături de camarazii credincioşi şi viteji, ce şi-ar putea dori omul mai mult?

— Fireşte, duduiţă, aşa cum vezi dumneata viaţa noastră, e frumoasă. Dar nu trebuie să uiţi că suntem nişte prigoniţi, împotriva cărora aproape toată lumea a pornit vânătoarea. Partea cu adevărat frumoasă a vieţii noastre aventuroase este că am venit în ajutorul multor oameni şi numeroşi sunt aceia pe care i-am scăpat de la moarte sigură.

Jeanette aruncă spre căpitan o privire plină de admiraţie. Se uită la dânsul de parcă soarta i-ar fi dăruit un alt tată, în locul celui ucis de vânătorii de capete şi oftând din adâncul pieptului, îşi aţinti din nou privirea spre întinsul fără sfârşit al apei.

— Domnule căpitan, parcă se văd nişte insule acolo? spuse ea arătând cu mâna în zare. Vedeţi punctele acelea întunecate la dreapta şi la stângă noastră?

— Ai dreptate, domnişoară, sunt insule de corali izolate şi nelocuite. Vasul nostru va trece prin apropierea lor, pentru că pe calea aceasta evităm să ne întâlnim cu vapoarele liniilor regulate. Mai târziu, vom trece printre insulele Aroe, la nord, şi insulele Timorlaut, la sud. Apoi intrăm in marea Banda. Acum ne aflăm in marea Alfurei sau Harafura, cum se mai numeşte. Dar ce-o fi asta? exclamă el uimit şi duse repede ocheanul la ochi. Ah! Mi se pare că ne este dat să salvăm din nou pe nişte naufragiaţi.

Uite o plută, pe care atârnă o cârpă de o prăjină, şi văd şi un om.

Farrow îndreaptă vasul spre nord şi cârmi spre punctul negru care se zărea în apă. Apoi strigă în acustic:

— Rindow, George şi Petre să vină sus. Aduceţi pe punte şi barca de aluminiu.

Porunca aceasta a căpitanului produse mare fierbere pe submarin. Ceva deosebit trebuie să se fi petrecut. Rindow, George şl Petre urcară în grabă scăriţa din fier ce ducea în turn, în urma lor veneau câţiva marinari cu diferite piese ale bărcii de aluminiu.

Farrow îşi dăduse seama imediat că nu va putea ajunge cu submarinul în apropierea plutei, căci aceasta se afla între numeroase stânci care formau un meterez în faţa insulelor izolate.

Cu viteză sporită vasul se apropia de locul cu pricina, şi Petre care avea privirea cea mai ageră strigă deodată:

— Domnule căpitan, omul de pe plută este un european. Un bărbat în vârstă cu barba căruntă. Atenţie, opriţi!

Dar Farrow zărise şi el stâncile ascunse sub apă şi strigă în acustic:

— Încetiniţi maşinile, daţi îndărăt!

În aceeaşi clipă aproape vasul frână şi opri la vreuna de stâncile primejdioase.

Marinarii montaseră între timp barca, o puseră repede pe apă şi Petre sări în ea urmat de George care strigă căpitanului:

— Tată, e de ajuns dacă mergem noi doi, în felul acesta ajungem mai repede la plută.

— Bine, dar grăbiţi-vă! zise Farrow.

Petre vâsli din toate puterile şi George stătea la cârmă. Nu trecu mult şi ajunseră lângă punte. Aceasta era construită în mod primitiv din lemn de bambus şi avea înfiptă în ea o prăjină din acelaşi material, de care era fixată o cămaşă albă, ruptă.

După ce porniră barca, Petre şi George păşiră cu băgare de seamă pe plută. Nu prea era uşor să-ţi ţii echilibrul pe ea şi ca să ajungă lângă trupul ce părea neînsufleţit, fură nevoiţi să se târască pe mâini şi pe picioare.

Nenorocitul care zăcea acolo părea să fi avut, de îndurat multe lipsuri. Pielea îi devenise fleşcăită ceea ce era o dovada că suferea de foame, iar firele albe din păr şi barbă erau desigur de provenienţa recentă.

— Bietul de el, multe trebuie să fi pătimit, zise Petre. Bagă de seamă, George; trebuie să-l ducem încetişor de aici, altminteri răsturnăm pluta. De necrezut cum îşi poate construi, cineva o astfel drăcie. De fapt, nici n-o putem numi plută căci nu-s decât nişte beţe de bambus, legate între ele. Atenţie!

„Drăcia” era gata-gata să se răstoarne pe când îl târau spre margine pe omul neînsufleţit. În felul acesta ar fi fost cu neputinţă să ajungă la barca lor şi după o clipă de gândire, Petre spuse tânărului;

— Domnule George, du-te în barcă, desfă funia şi ţine-te cu lopata lângă plută. Îl voi lua în braţe pe nenorocitul

asta şi aşa voi ajunge la margine, unde vel fi dumneata cu barca.

În vreme ce Uriaşul ridică pe braţe trupul neînsufleţit, George sări sprinten în barcă. Acuma Petre păşi cu băgare de seamă şi pluta se aplecă ameninţător sub greutatea sa; George vâsli încetişor înainte, cârmi apoi de-a latul şi Uriaşul aşeză povara pe fundul bărcii, apoi sări el însuşi într-unsa, împinse pluta înapoi şi apucă lopeţile.

Vâslind cu putere se îndreptă spre submarin în vreme ce tânărul se ocupa de străin. De abia acum văzu că acesta avea o figură fină, inteligentă şi se părea să fie de condiţie bună.

— Petre, cred că am dat de o nouă enigmă, spuse el credinciosului său servitor, Sunt curios să aud ce ne va spune după ce doctorul Bertram, va izbuti să-l readucă în simţiri.

— După cât se arată, răspunse Uriaşul, nu-i dintr-aceia obişnuiţi să îndure mizeriile. Dar, tocmai astfel de oameni sunt uneori de-o rezistenţă uimitoare. Când urmăresc vreo ţintă, sunt însufleţiţi de un soi de fanatism care-i fac capabili de cele mai mari sforţări.

— Ai dreptate, Petre, are într-adevăr înfăţişarea unui fanatic. Ce l-o fi adus în regiunea asta pustie? Insulele alea mari de corali din faţa noastră sunt doar nelocuite?

— Aşa şi este, dar ştii şi dumneata domnule George, că tocmai asemenea insule exercită mari atracţii, pentru oamenii care sunt certaţi cu lumea;

— Vorbeşti de, acei indivizi care au venit oarecum în conflict, cu legile? zise George, râzând. Asta e drept. Dar vezi că eu nu cred că nenorocitul pe care-l avem aici să facă parte din clasa aceasta, face o impresie bună, cu toată înfăţişarea-i prăpădită.

— În sfârşit, vom vedea ce-i cu el, după ce domnul doctor îl va readuce la viaţă. Eu însă, tocmai în aceşti oameni cu înfăţişare distinsă nu prea am încredere, atunci când dau de dânşii în împrejurări atât de ciudate.

Ce căuta dumnealui pe o insulă pustie? Domnule George, nu te încrede în exteriorul unui om. Tocmai aceia care fac impresia bună în primul moment sunt de cele mai multe ori înşelători, care de abia
mal târziu îşi dau aramă pe faţă.

— Da, Petre, asta o ştiu eu, dar de data aceasta, cred că nu mă înşel. Trebuie să fie un om cult şi probabil foarte inteligent.

— Hm! Tot ce se poate, mormăi Uriaşul, numai că mi se pare bănuitor că-l găsirăm în starea ăsta, singur singurel, pe o plută care nici măcar, plută, nu e şi, într-un ţinut izolat de restul lumii. Ei, dar iată că am ajuns la destinaţie. Acum să-l vedem pe domnul doctor ce poate.

— Alo, George, pe cine aţi găsit? strigă căpitanul Farrow din turn.

— Pare să fie un bărbat distins şi cult, răspunse tânărul, în vreme, ce-l ajuta pe Petre să ridice trupul neînsufleţit pe care marinarii de pe punte îl luară imediat în primire.

— Petre crede că nu-i lucru curat cu el, dar vom afla noi îndată, după ce-l va readuce în simţiri doctorul Bertram. Cred că e însetat şi înfometat.

— Fireşte, spuse doctorul, care aruncase doar o privire asupra nenorocitului. Duceţi-l în cabina infirmeriei. Pare să fie foarte tenace, deşi puţintel la trup.

— Ăştia sunt cei mai primejdioşi, interveni Petre, şi eu aş fi cu mare băgare de seamă faţă de domnul acesta, distins. Nu ştiu de ce, dar am avut din primul moment simţământul că i-ar aduce vreo nenorocire domnului George al nostru.

— Bunul şi credinciosul meu Petre, ştiu bine că, mi-eşti sincer, spuse George. Dar ce să-mi facă mie nenorocitul acesta, aproape mort? Ar putea, să zică bogdaproste dacă doctorul Bertram l-ar readuce la viaţă. Crede-mă că e complet inofensiv,

— Asta aşa o fi, domnule George, dar eu mă bizui pe presimţirile mele. Bagă de seamă omul acesta te aduce în mare primejdie.

Căpitanul Farrow care ascultase discuţia, încreţi fruntea. E drept că-l ştia pe Uriaş cam superstiţios, chiar dacă nu aşa cum erau Jan Brike şi Gerard, Plundow, dar acum tonul cu care vorbea credinciosul servitor îl făcea să fie îngrijorat peste măsură

Apoi îşi mai spuse că într-o privinţă avea dreptate Petre. Era: ciudată; apariţia unul european înfometat, în ţinutul acesta pustiu. Te pomeneşti că o fi vreun ocnaş evadat din temniţele Australiei?

Nu trebuie să, te laşi înşelat de exteriorul unui om, cum bine zicea Petre, de aceea Farrow îşi chemă copilul la dânsul şi îi spuse încetişor:

— George. fireşte că nu vreau să zic nimic rău despre omul pe care l-am pescuit aici, ţin însă să-ţi atrag atenţia că nu trebuie să te laşi înşelat de aparenţe. Poate că tot are dreptate Petre cu presimţirea lui că te paşte o primejdie.

Tânărul râse, apoi zise:

— Tată; întâi să-l vezi şi d-ta şi te vei convinge că n-ai de ce să-ţi fie teamă; Fără îndoială că e un om foarte inteligent şi inofensiv. Eu îl iau drept savant.

— Aceştia sunt câteodată cei mai primejdioşi, interveni Petre care se apropiase. Ei îşi vâră în cap adesea un. lucru care-l aduce, în mare primejdie pe el înşişi şi pe aceia pe care a izbutit să-i convingă. Eu l-aş sfătui pe domnul George nici să nu se ocupe de savantul nostru.

— Dar, bine, Petre, zise căpitanul, râzând!, ce i-ar putea face lui George nenorocitul acesta, care-i mai mult mort decât viu? E prostie ceea ce spui tu. Fireşte, se întâmplă să ai uneori, o aversiune pentru un om numai ce l-ai privit odată, dar trebuie să te întrebi întotdeauna în ce măsură ţi-ar putea face rău acest om şi în cazul de faţă, bietul salvat chiar că nu poate întreprinde nimic împotriva noastră, sau numai a lui George.

— Nici nu e nevoie să întreprindă el însuşit răspunse Uriaşul. Dar nu e exclus ca, să-l vâre pe domnul George al nostru în vreo aventură, care, l-ar putea costa scump. Văd eu însă că nu prea vreţi să mă ascultaţi, de aceea voi fi cu băgare de seama şi voi şti să intervin când va veni momentul. Aş pune rămăşag că dreptatea va fi de partea bătrânului Petre al dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi îndreptându-se spre turn, coborî scăriţa în interior. Farrow privi gânditor după el şi se adresă lui George:

— Petre îl vede de obicei pe dracul mai negru decât e în realitate, dar în privinţa aceasta parcă, tot are dreptate: naufragiatul nostru ne-ar putea băga în cine ştie ce aventură primejdioasă. N-ar strica să fim deci cu băgare de seamă. Avem acum o sarcină grea înaintea noastră, trebuie să-i ducem te Saigon pe cei doi tineri şi comoara regăsită. Lucrul acesta nu e chiar atât de uşor, căci trebuie să trecem prin Singapore, apoi dăm de ţinuturi franţuzeşti. De la ţinta aceasta nu trebuie să ne lăsam înduplecaţi de vreo povestire a omului care a apărut în chip atât de ciudat.

— Bar bine tată, de vreme ce nici nu l-ai văzut vreodată, cum poţi vorbi astfel? Tu ştii bine că şi eu sunt destul de prevăzător că, şi eu mă pricep puţintel la oameni deşi sunt încă tânăr. Omul pe care l-am salvat este cu torul inofensiv şi sunt convins că ne va lămuri cum, în ce fel a ajuns pe pluta unde l-am găsit.

— Să sperăm că aşa va fi. Într-o privinţă ai şi tu dreptate; trebuie; mai întâi să mă uit bine la el şi să văd câte parale

face. Poate că m-am molipsit puţintel de la Petre de ţi-am vorbit în felul acesta.

— Pludow să vină sus! strigă el apoi în acustic.

Când timonierul îşi, făcu apariţia, Farrow îi dădu instrucţiuni să meargă numai cu un sfert din viteza normală ţinând direcţia spre vest. El îşi spunea că misteriosul necunoscut avea poate vreo taină prin ţinutul acesta căreia vroia sa-i dea de rost. De aceea, nu trebuia să se îndepărteze prea mult până ce nenorocitul îşi va reverii în simţiri.

Însoţit de George, căpitanul se îndreptă, spre cabina care servea de infirmerie. Încăperea mică era vopsită în alb şi doctorul Bertram îşi instalase acolo un laborator modest în care se aflau cu deosebire instrumente şi chimicale de tot soiul de care se ajuta în studiul animalelor rare.

Când tatăl şi fiul intrară, îl găsiră pe doctor ocupat să-l readucă în simţiri pe străinul misterios.

— A fost salvat tocmai la timp. Spuse el, căci dacă mai întârzia câteva ceasuri ar fi murit din cauza slăbiciunii. De cel puţin două zile cred că n-a mai pus nimic în gură.

Căpitanul privi cu milă la omul neînsufleţit, îşi dădu seama imediat că George nu-l judecase greşit. Avea o figură inteligenţă, serioasă şi făcea impresia unui învăţat. Ar fi fost cu, neputinţă să fie însufleţit de gânduri rele sau să comită o faptă care să-l pună în conflict cu legile lumii civilizate.

Doctorul Bertram îi făcu un masaj asupra muşchilor gâtului şi spuse mulţumit:

— Aşa, i-am turnat pe gât o porţie bună de supă întăritoare şi acum voi încerca să-l trezesc din leşin.

Spunând acestea începu să-i frece cu eter tâmplele şi-i ţinu sub nas un tampon de vată îmbibată cu o esenţă puternică.

După câteva minute omul începu să se mişte muşchii tresăriră, strănută cu putere, deschise ochii privi rătăcit în jur şi murmură:

— Boeja darăt.

George se uită la tatăl său. Pricepea el limba malaieză — această limbă primitivă, poate cea mai uşoara din lume — dar expresia asta n-o auzise niciodată.

Căpitanul clătină şi el capul cu mirare şi privi la străin, care închise,din nou ochii.

Doctorul Bertram tresări cu putere, se uită la pacientul său cu mult interes şi repetă:

— Boeja darăt. Într-adevăr, boeja darăt; a spus. Asta e din cate afară de surprinzător. Să fie oare cu putinţă ca el să fi văzut, ca ele să mai existe pe aici? Domnule căpitan, trebuie

numaidecât, să rămânem în ţinutul acesta. Ar fi o, descoperire cum rar făcut. Să nădăjduim că n-a aiurat.

Cu o expresie absolut îngrijorată, se aplecă asupra leşinatului şi îi puse mâna pe frunte. Apoi clătină capul mulţumit şi zise;

— Nu are temperatură... A vorbit deci normal. Ah! Ar fi o descoperire extraordinară. Numai de s-ar trezi iarăşi cât mai repede. Trebuie să-mi dea lămuriri precise unde a dat de urma lor.

Începu să frece, din nou cu eter tâmplele leşinatului şi muia un alt tampon de vată, pe care îl puse sub nas..

II
MAI EXISTĂ BALAURI?

TATĂ, CE SĂ ÎNSEMNE expresia asta malaieză? întrebă George încetişor. Eu n-am auzit-o încă până acum. Boeja darăt! Desigur că doctorul ştie.

— Da, aşa se pare, răspunse căpitanul. De aceea m-a şi rugat să rămân cu submarinul în locurile acestea. De fapt, n-aş prea vrea s-o fac, căci acum de abia mi se precizează avertismentul credinciosului nostru Petre. „Boeja darăt" ce-o fi însemnând asta? Doctore... ah, e prea ocupat cu pacientul său. Să-i lăsăm deocamdată.

— Tată, de ce n-am rămâne aici? Plundow se poate roti cu submarinul în Ioc de câteva ori, până ce domnul acela se va trezi din leşin, Trebuie să-ţi mărturisesc că acum sunt foarte curios să lămuresc chestia asta ciudată.

— Hm! Tot Petre a avut dreptate cu presimţirea lui, zise Farrow. A spus-o doar direct că omul acesta, misterios te va băga în vreo primejdie; căci o mare primejdie trebuie sa fie legată de, vorbele sale, altminteri n-ar fi ajuns nici el în starea în care se află. Ei, dar ştiu eu bine că tu nu te laşi convins de sfaturi înţelepte, de aceea hai să vedem ce-i cu taina aceasta care ne iese în cale. Voi da lui Plundow instrucţiunile cuvenite.

Aruncând o privire cam indispusă asupra străinului de care doctorul Bertram se ocupa cu grijă deosebită, Farrow, părăsi cabina şi se îndreptă spre turn pentru a da instrucţiuni timonierului.

În gang se întâlni cu Petre care îl întrebă cu sfială:

— Domnule, căpitan, unde-l debarcăm pe străinul pe care l-am găsit pe plută?

— Vom şti îndată, Petre. Deocamdată vom rămâne prin ţinutul ăsta până se va trezi.

Farrow porni cu paşi grăbiţi spre turn, urmărit de privirea gânditoare a Uriaşului. Acesta începu să se scarpine la ceafă şi mormăi:

— Tot bătrânul Petre pare să aibă dreptate. Domnul ăsta ciudat ne vâră într-o nouă aventură. Ei, dar lasă că veghez eu asupra lui George,

Căpitanul dădu în grabă instrucţiuni lui Plundow, apoi se întoarse în cabina infirmeriei. Voia să fie de faţă când străinul se va trezi din leşin,

În tot cursul drumului îşi frământă creierul, căutând să afle ce însemnau acele două cuvinte, care l-au tulburat atât de mult pe doctor.

„Boeja darăt”. Tradus - cuvânt cu cuvânt asta însemna crocodil de uscat. Dar aşa ceva nici nu există. Poate că nu auzise bine?

Nu, nu, în privinţa asta nu există îndoială căci doctorul repetase doar expresia; Trebuia deci să fie exactă. Dar ce să însemne, „crocodili de uscat"?. Sună cam ciudat şi periculos... în acelaşi timp.

Când intră. În cabină văzu că străinul stătea în capul oaselor. Se cam clătina încolo şi încoace, nu-i vorbă dar părea să aibă o energie uimitoare, căci privea liniştit în jur, dădu din cap şi zise apoi cu voce slabă:

— Sunt salvat, sunt pe un vapor. Vă mulţumesc, domnii mei! Sunt profesorul; Donald Barner din Melbourne. Suntem încă în marea Alfurei, în apropierea insulei de corali?

— Da domnule profesor, răspunse doctorul Bertram cu glas emoţionat. Vom rămâne chiar în ţinutul acesta până vă veţi fi restabilit pe deplin. Spuneţi-mi vă rog, domnule profesor, există într-adevăr pe insulele acestea „Boeja darăt"?

Profesorul se cutremură, se uită ţintă câteva clipe la chipul încordat al doctorului şi spuse apoi încetişor:

— Oh! Probabil că m-a luat gura pe dinainte din cauza temperaturii. Cine sunteţi d-voastră, domnul meu?

— Doctorul Bertram se recomandă medicul.

— Şi unde mă aflu? Întrebă apoi profesorul. Mă veţi ierta că nu răspund imediat la întrebarea d-voastră, căci pentru mine este vorba de o chestie de cea mai mare însemnătate, pe care n-o pot încredinţa oricărui străin.

— Foarte, adevărat, se grăbi să răspundă doctorul — dar în noi puteţi avea deplină încredere. Eu nici n-aş putea face cunoscută lumii taina d-voastră, căci. n-am voie să mă arăt printre oameni. Spuneaţi că sunteţi originar din Melbourne, domnule profesor. În cazul acesta desigur ca veţi fi auzit de noi. Vă aflaţi, actualmente pe submarinul Dox de sub conducerea căpitanului Farrow. Uite-l acolo, împreună cu fiul său, George. Am studiat şi eu zoologia şi astfel se explică faptul că mă interesează foarte mult balaurii aceia ciudaţi despre;care aţi amintit,

Profesorul Barner, se cutremură, îşi ridică trupul şi mai mult şi privi lung spre căpitanul Farrow şi George. Apoi zise cu bucurie:

— Ah, d-voastră sunteţi, domnii mei? Sunt cât se poate de vesel că vă cunosc. De mult aveam dorinţa, să vin în contact cu d-voastră căci, deşi guvernul ţării mele pune totul în mişcare ca să pună mâna pe d-voastră, eu am fost întotdeauna un sincer admirator al faptelor d-voastră vitejeşti. Dar mai presus de toate trebuie să mărturisesc că v-am invidiat, căci datorită submarinului d-voastră puteţi vedea minuni de ale mării, care ne rămân ascunse nouă, muritorilor de rând. Da, domnii mei, d-voastră vă pot încredinţă fără aici o teamă descoperirea mea, ba chiar sper că veţi fi amabili să mă sprijiniţi.

Domnule doctor, este adevărat că am regăsit balaurii aceia, — „Boeja darăt” — cum sunt numiţi de băştinaşii din Komodo. I-am regăsit spun, pe insulele acestea pustii, şi încă nişte exemplare de o mărime cum nici n-aş fi bănuit că poate, exista. Ştiţi desigur şi d-voastră că pe insula Komodo aceşti urmaşi direcţi ai saurienilor primitivi ating o lungime de până la trei metri. Pe insulele acestea, am văzut exemplare de aproape cinci metri. Gândiţi-vă numai, domnule doctor: cinci metri! Va puteţi închipui aşa ceva? Doctorul Bertram îşi împreună mâinile de uimire.

— Nu, domnule profesor de aşa ceva n-am auzit încă. Cinci metri? E aproape de necrezut. Dacă nu mi-aţi spune d-voastră, domnule profesor, m-aş îndoi mult. Dar ştiu că d-voastră sunteţi un învăţat serios şi am citit vestita d-voastră lucrare asupra aricilor australieni. Credeţi într-adevăr că balaurii aceştia au o lungime de cinci metri?

Farrow clătină mirat capul văzând că profesorul părea să-şi fi învins cu totul slăbiciunea; Barner confirmă întrebarea doctorului cu un gest şi spuse vesel:

— Ah! Aţi citii lucrarea mea asupra ciudaţilor arici australieni? Mă bucur nespus de mult. Sunt de fapt, şi animale interesante, alături de ornitorinc, sunt singurele care depun ouă deşi sunt mamifere. Le-am studiat cu amănunţime. Dar să revin la balauri; am văzut într-adevăr un balaur care măgura cel puţin cinci metri, Din păcate n-am, putut să-l aduc cu mine, căci vederea acestui monstru i-a făcut pe însoţitorii mei indigeni să mă părăsească. Au rupt-o la fugă cu cele două bărci ale mele, luând cu dânşii preţioasa mea colecţie strânsă cu trudă, în cursul expediţiei, împreună, cu toate alimentele şi m-au lăsat singur cuc pe insula izolată.

O săptămână întreagă am trăit acolo. Din nefericire eu nu sunt om practic, şi niciodată nu m-am priceput să dobor un animal, ca să mă hrănesc cu dânsul. Am găsit doar câteva fructe; dar sufeream cumplit din cauza lipsei de apă. Dacă nu s-ar fi întâmplat să plouă de vreo două ori în timpul acesta, aş fi murit de sete.

Din fericire, aveam cuţitul Ia mine şi astfel am putut să tai de pe marginea insulei câteva beţe de bambus şi să-mi construiesc o plută.

Domnule doctor cred că voi fi repede din nou pe picioare şi va trebui să încercam numaidecât să prindem viu unul din aceşti balauri: Gândeşte-te numai la ce serviciu facem ştiinţei în felul acesta.

Profesorul Barner prea se-ncrezuse în forţele, sale. Îşi curmă vorba la mijloc şi căzu pe spate; un leşin adânc îl cuprinse.

— E o reacţie foarte firească, spuse doctorul Bertram. Profesorul va dormi acum liniştit câteva ceasuri, apoi îi voi da din nou puţină supă şi asta îl va face să-şi revină. Acuma trebuie să rămânem în orice caz aici, domnule căpitan. Avem într-adevăr o, datorie faţă de ştiinţă, să prindem unul din monştrii aceştia. Gândeşte-te numai că avem de-a face cu ultimele rămăşiţe ale balaurilor antediluvieni, aşa cum ne sunt zugrăviţi în cărţile vechi. Zâmbeşti, după cum văd, dar e totuşi adevărat. George, o poţi confirma doar şi tu!

— Da, tată — zise tânărul, plin de însufleţire, — e adevărat. Pe insula Komodo au fost descoperiţi aceşti balauri-şopârle, animale care ating lungimea până la trei metri. Balauri veritabili, cu limba dublă. Oh, tată, trebuie să încercăm să punem mâna pe unul din exemplarele văzute de profesor. Gândeşte-te numai că sunt lungi de cinci metri! Adevăraţi monştri! Nu-i aşa că rămânem aici? Şi apoi, trebuie să mai încercăm să regăsim colecţia sărmanului

profesor, căci ea este, probabil rezultatul unor cercetări trudnice, şi de lungă durată

— Hm! Tot a avut dreptate Petre al nostru, spuse căpitanul. Din cauza acestui profesor vom ajunge în mare primejdie, cu deosebire tu, George. Ei, dar n-avem încotro, trebuie să venim în ajutorul profesorului, al cărui nume îmi este şi mie cunoscut. Aşadar, până se va trezi dânsul, vom face încercarea să ajungem la insulă. George, vino cu mine în turn, să-mi mai povesteşti câte ceva despre aceşti balauri pe care vreţi să-i prindeţi, Văd că ştii multe şi n-ar strica să aflu şi eu.

Tatăl şi fiul, merseră în turn şi Farrow luă el
însuşi cârma şi ţinu direcţia spre insula îndepărtată, în a cărei apropiere fusese găsit profesorul australian.

Drumul era foarte primejdios, fiind presărat cu stânci ascuţite de corali care ieşeau din apă. Dar pentru un marinar bun, primejdia nu era atât de mare. Căpitanul Farrow le ghicea prezenţa numai la culoarea schimbată a apei.

Deşi îşi concentrase toată atenţia, Farrow asculta totuşi vorbele lui George, care-i povestea: cu însufleţire despre „balaurul" uriaş care face parte din familia Waranelor.

Când tânărul sfârşi de povestit, căpitanul spuse râzând:

— Acuma pricep interesul vostru pentru a pune stăpânire pe unul din aceşti monştri. Ceea ce mă uimeşte, este că credinciosul nostru Petre a avut o presimţire dreaptă. Profesorul Barner ne-a aruncat într-adevăr într-o aventură, care nu figura în programul nostru. Şi eu, care mi-am propus să-i aduc nevătămaţi ia Saigon pe cei doi tineri francezi cu comoara lor... Nădăjduiesc că vânătoarea pe care o pornim pentru a prinde unul din aceşti balauri nu ne va expune la primejdii mari, dar chiar în clipa de faţă suntem primejduiţi de nenumăratele stânci care se ascund sub apă, ca nişte duşmani vicleni. Ia te uită şi tu, George, ce-i dedesubtul nostru! Pericolele încep înainte de a păşi la întreprinderea propriu zisă.

— Dar bine, tată, am fi putut lăsa submarinul dincolo de brâul de stânci şi ne-am fi apropiat cu bărcile de aluminiu.

— Da, dragul meu, în împrejurări normale aşa aş fi făcut, răspunse Farrow râzând. Dar nu-mi prea vine să crea că vei putea aduce pe o barcă mică un monstru viu, de cinci metri! Afară de asta, presupun că drumul navigabil e bun printre stâncile izolate pe care le avem în faţa noastră. Stâncile sunt numai pe aici. Profesorul spunea că însoţitorii săi au fugit acum vreo săptămână şi eu bănuiesc că, s-au ascuns pe vreo

altă insulă. Trebuie doar să încerc a-i reda profesorului colecţia.

— O, tată, cât eşti de bun! exclamă George cu însufleţire. Acum sunt pe deplin convins că vom izbuti să prindem unui din balaurii aceia ciudaţi!

— Hm! Numai că nu ştiu unde am putea adăposti un monstru ca ăsta, dacă-l vom prinde într-adevăr viu, Ei, dar lasă că vom vedea, adăugă el repede, văzând figura dezamăgită" a lui George. Să ne vedem numai pe insulă. Până atunci te-ai mai putea duce să vezi, cum îi mai merge profesorului deşi sunt încredinţat că doctorul va depune toate sforţările să-l facă sănătos şi asta în propriul lui interes.

George; coborî imediat scăriţa de fier, iar căpitanul îşi îndreptă din nou atenţia asupra mării.

Vasul se afla la cel mult o sută de metri de insulă, dar tocmai aici stâncile păreau să fie mai numeroase. Farrow trebui să facă adevărate minuni ca să se strecoare cu submarinul printre ele.

Prinţul Ghasna, plictisindu-se în interiorul vasului, veni şi el în turn. Între el şi căpitan se crease o situaţie cam ciudată. Amândoi ştiau că George şi Sanja se iubeau cu pasiune: Dar îşi dădeau seama că deocamdată nu putea fi vorba de o căsătorie între cei doi, deoarece erau prea tineri.

Apoi mai era piedică rasei. Farrow nu-şi putea închipui ca fiul său să ia de soţie o indiană, deşi o iubea şi el din inimă pe frumoasa Sanja, tot aşa precum îl stima pe tatăl ei. Prinţul Ghasna, la rândul său, părea sa nu aibă nimic, împotriva unei legături între cei doi tineri, căci el ţinea la George din toate punctele de vedere. Dar rămânea retras, simţind rezerva tăcută a căpitanului.

Acum îl întrebă pe Farrow încotro se îndreaptă submarinul şi acesta îi povesti despre descoperirea profesorului şi rugămintea sa de a porni să vâneze unul din aceşti balauri ciudaţi. George, care se întorsese între timp, adăugă acestei povestiri cunoştinţele sale cu privire la specia aceasta aproape dispărută. Prinţul Ghasna se arătă interesat şi întrebă;

— V-aţi gândit de-acum cum veţi prinde monstrul? Şi dacă veţi izbuti într-adevăr; unde îl veţi adăposti? În submarin nu cred să fie loc.

— Da, la asta m-am gândit şi eu, spuse căpitanul. Cred că cel mai nimerit lucru e să lăsăm animalul pe insulă, sub paza profesorului şi să vestim autorităţile; australiene prin radiotelegrafie să vină să-l ia pe Barner.

— Oh! mă bucur nespus de aventura asta, zise George. Petre nu prea a avut dreptate cu presimţirile sale. Ce primejdie ar putea să existe pentru noi? Fireşte, balaurii-şopârle sunt foarte mari, sunt periculoşi dacă te apropii de ei fără băgare de seamă. Dar dacă deschizi ochii, nu se poate întâmpla nimic.

— Dar primejdia poate veni fi din partea sălbaticilor. care au luat profesorului colecţia sa de animale, zise Farrow. Bănuiesc că ei s-or fi aflând încă pe vreuna din insulele acestea. Profesorul trebuie să ne istorisească lămurit cum a venit aici.

— Tată am zărit în desişul de colo un cap omenesc! strigă deodată George. Era un sălbatec şi s-a ascuns repede când ne-a zărit: Oh, în cazul ăsta nu va trebui să ne pierdem vremea căutând colecţia profesorului, căci, cred că o vom găsi aici. Ciudat e însă numai faptul că sălbatecii nu au fugit.

— Da, e ciudat, zise Farrow, gânditor. Să fim cu băgare de seamă!

Cheamă imediat pe Jan Brike pe punte şi-l puse să pregătească tunul. Apoi îşi alese oamenii, cu care urma să debarce pe insulă.

— Poate că-i putem face profesorului bucuria să-şi regăsească lucrurile furate când se va trezi, spuse el. Ah! asta e minunat! ne putem apropia mult de tot de insulă şi de pe puntea vasului vom putea sări pe uscat.

Ca la mai toate insulele de corali, peretele cădea perpendicular în apă şi astfel submarinul putea acosta de-a latul ţărmului.

Cei zece marinari care trebuiau să debarce stăteau pe punte cu revolverele pregătite şi nu-şi dezlipeau ochii de la desişul care începea la cinci metri de ţărmul mării.

Rindow, care venise şi el în turn, spuse:

— Domnule căpitan, eu unul nu cred că oamenii aceştia să mai fie pe insulă. Profesorul ar ţi trebuit să-i descopere doar când a străbătui insula căutând hrana, Eu aş spune că sunt alţi sălbateci care trăiesc aici.

— Hm! nu-i deloc exclus, dragă Rindow, răspunse căpitanul. În tot cazul trebuie să fim pregătiţi să dăm ochii cu vreun duşman nebănuit. Ei, băieţi împrăştiaţi-vă de-a lungul ţărmului, la o distanţă de doi metri unui de altul. George, tu vei rămâne între mine şi Petre. Şi acum, înainte!

III
GEORGE ÎN PRIMEJDIE

CURAJOŞII BĂRBAŢI se apropiară cu multă băgare de seamă de desiş. În mâna stingă ţineau revolverele, iar în dreapta cuţitele ascuţite cu care îşi tăiau drumul prin mărăciniş.

George uită curând de sfaturile tatălui său. El era cel mai sprinten dintre toţi şi se pricepea de minune, să se strecoare prin desiş, fără să-şi piardă timp cu înlăturarea piedicilor.

Astfel se întâmplă că le-o luase înaintea tovarăşilor săi. Ce-i drept era cu ochii în toate părţile, dar se gândea mai mult la şopârlele grozave, decât la sălbatecul al cărui cap îl zărise de pe puntea vasului.

Îmbătat de succesul pe care-l întrevedea, uitase cu desăvârşire că el singur era neputincios în faţa unui balaur dintr-aceştia. Era îndoielnic dacă un glonte al revolverului său - ar fi în stare să găurească platoşa monstrului. Şi apoi, era vorba să-l prindă de viu.

George deveni din ce în ce mai agitat cu cât pătrundea mai adânc în desiş. Observa cum adesea blocuri uriaşe de stâncă ieşeau din verdeaţa tufelor. După cât se arăta interiorul insulei era foarte stâncos, dar aici trebuiau să-şi aibă ascunzişul uriaşele şopârle.

Deodată îi apărură în faţă două blocuri deosebit de mari, printre care se căsca o deschizătură strâmtă. George nu stătu mult pe gânduri şi pătrunse într-unsa. Acolo era lumină mare, şi soarele pătrundea neîmpiedicat de frunzişul des al copacilor seculari. George văzu în faţa lui o potecă de piatră, lungă de cel puţin cinci sute de metri, la capătul căreia începea din nou peretele întunecat ai codrului.

Aici sălăşuiau desigur monştri, de aici pătrundeau în desiş, pentru a-şi căuta hrana. George sări sprinten din trecătoarea îngustă, dar când trecu de cele două blocuri mari, fu înhăţat de mâini puternice.

Făpturi, întunecate se iviră în faţa lui şi băiatul nu putea nici să tragă cu revolverul, nici să se folosească de cuţit, căci cei doi sălbateci care îl înhăţaseră dintr-o parte şi din alta păreau să fie meşteri în asemenea atacuri. Cunoşteau desigur şi pericolul unui revolver şi al unui cuţit, căci în clipa când puseră mâna pe George îi răsuciră braţul, cu atâta putere, încât bietul tânăr scăpă amândouă armele.

Nici de strigat nu putea să strige, căci un alt sălbatic îi apăsa beregata în aşa fel încât durerea şi lipsa de aer îl făcură să deschidă larg gura. Şi tocmai asta aşteptau

adversarii săi, căci îi băgară imediat pe gură, un căluş, şi sub bărbie o frânghioară răsucită din fibre de cocos.

Cu o repeziciune uimitoare cei doi sălbatici care îl înhăţaseră îl trântiră cu faţă la pământ şi-i legară mâinile la spate încât bietul George gemu de durere.

Râzând de isprava făcuta, ei îl împinseră apoi pe potecă. În primul moment, tânărul se gândi să se împotrivească, spunându-şi că tovarăşii săi nu vor întârzia prea mult. Dar trebui să-şi dea repede seama că mai rău şi-ar fi făcut în felul acesta. Pământul era acoperit cu pietre colţuroase care n-ar fi făcut decât să-i însângereze picioarele, căci sălbaticii îl trăgeau cu atâta violenţă încât prin împotrivirea lui cu greu i-ar fi putut reţine.

Din nefericire, nu apucară pe drumul drept pe unde ar fi putut fi văzut de tovarăşii săi, ci cotiră la stânga îndreptându-se spre nişte blocuri de stânci care formau o grupă ce-ţi lăsa impresia unor ace lungi.

Printre aceste stânci ducea o potecă şerpuitoare atât de strâmtă încât unul din sălbatici trebuia să o ia înainte în vreme ce al doilea venea în spatele lui George.

După primele clipe de spaimă, viteazul tânăr îşi recapătă sângele rece. Chibzui liniştit cum s-ar putea elibera din mâinile vrăjmaşilor, dar pentru moment nu găsi nici o soluţie.

Era şi curios să ştie unde îl vor duce apoi se mai întrebă dacă tovarăşii vor izbuti să-i dea de urmă.

Curajoşii bărbaţi nu posedau, din păcate, arta de a citi urmele; ei nu se pricepeau să se ia după un semn neînsemnat, urmărind astfel drumul apucat de duşmani. În consecinţa îl vor căuta zadarnic pretutindeni şi în timpul acesta sălbaticii puteau să-l ucidă.

Dar atunci îi veni în gând că se afla şi prinţul Ghasna în mica trupă de sub conducerea căpitanului şi asta-i dădu noi speranţe. Prinţul era un vânător iscusit şi cu experienţa care cutreierase junglele patriei sale urmărind tigri, elefanţi şi alte sălbăticiuni. Desigur că el va reuşi să găsească drumul pe care apucaseră sălbaticii şi atunci, va fi salvat,

Poteca, îngustă dintre stâncile ascuţite se apropia de sfârşit. Spre nespusa-i uimire George se văzu într-un cazan de stâncă de o rotunjime perfectă, cu un diametru de vreo cincizeci de metri.

Pereţi netezi şi drepţi, înalţi de vreo treizeci de metri îl înconjurau de pretutindeni. A se căţăra pe aceşti pereţi era o imposibilitate, căci de la cinci metri în sus erau atât de netezi de parcă ar fi fost poleiţi.

Crăpături mari, largi şi găuri se căscau în peretele din stânga şi în vreme ce, George le contempla uimit, unul din sălbatici scoase un ţipăt ascuţit şi aproape în aceeaşi clipă ieşiră din aceste crăpături făpturi negre.

Bietul tânăr numără unsprezece sălbatici care se uitau la el cu priviri, întunecate, apoi începură să,
discute foarte agitat, dar George nu pricepu nici o boabă din vorbele lor.

Băştinaşii aceştia nu erau malaiezi după cum crezuse la început ci aparţineau desigur rasei polineziene.

Şi George se simţi străbătut de un fior, gândindu-se că veneau probabil din Noua Guinee, unde canibalismul era în floare cu toată, lupta, autorităţilor de a-l dezrădăcina.

Sălbaticii aveau înfăţişare respingătoare şi fioroasă. În timp ce discutau aruncau priviri întunecoase asupra lui George care se cutremura fără voie. Ce-aveau de gând cu ei oare?

Nădăjduise că va putea fugi acum, dar cei doi sălbatici care îl trăseseră aici, îl apucară din nou de braţe strângându-l ca-n cleşti.

Cel mai înalt dintre dânşii, un individ uriaş, spătos şi cu mutra înfiorătoare părea să fie un fel de şef. El ridica mâna şi în aceeaşi clipă amuţiră toţi ceilalţi.

Apoi rosti câteva cuvinte care îi făcu mai întâi pe semenii ăi să holbeze ochii, dar după aceea bătură din palme şi începură să sară în sus de bucurie.

George îşi cam pierdu curajul. Sălbaticul acesta fioros părea să fi luat o hotărâre asupra soartei sale. Se întoarse spre tânăr, rânji sălbatic şi spuse într-o englezească pocită:

— Străin nu fost deştept venit aici. Străin trebuie moară acuma. Noi, însă, nu ucidem la el, el altfel moare. El poate luptă.

Se întoarse apoi din nou spre semenii săi şi le spuse câteva cuvinte. Doi dintr-unşi se îndreptară atunci spre poteca îngustă dintre stâncile cu înfăţişare de ace lungi. Ceilalţi însă păşiră spre peretele stâncos din dreapta. George fu trântit de cei doi sălbatici care îl înhăţaseră. De abia acum văzu el că în peretele înalt se afla o spărtură largă. Aceasta măsura cel puţin douăzeci de metri şi îndărătul el se află o prăpastie adâncă de zece metri;

Condus la marginea acestei prăpăstii, tânărul văzu cu uimire că şi jos era un cazan stâncos de formă rotundă, cu pereţi netezi şi drepţi. În aceştia, se aflau nişte găuri ciudate, înalte de vreo jumătate de metru. Toată priveliştea făcea o impresie ameninţătoare.

George simţea că aici îl aştepta o mare primejdie. Cuvintele căpeteniei acestor sălbatici erau lămurite: va trebui să moară, dar va avea de luptat ca să-şi apere viaţa. Nu cumva?

Nu cuteza să-şi sfârşească gândul. De fapt nici nu i se dădu răgazul, căci unul dintre indigeni îi tăie sfoara care-i fixa căluşul pe care-l scuipă imediat.

— Străin să strige! rânji căpetenia. Noi ascultăm plăcere.

Un alt sălbatic aduse o funie lungă şi trainică; ea îi fu încolăcită sub braţe, în jurul pieptului, apoi legăturile de la mâini îi fură tăiate. Era liber, dar doi băştinaşi îi ţineau încleştate braţele.

Căpetenia se apropie de marginea prăpastiei şi aruncă jos un cuţit.

— Străin, tu poate luptă acum. Jos!

La un semn, cei doi sălbatici îl lăsară liber, dar în acelaşi timp îi dădură un brânci, încât zbură deasupra marginii prăpastiei. Funia care-i trecea în jurul pieptului se întinse, George, atârnă în gol, apoi fu, lăsat repede în jos de sălbatici.

Când atinse fundul ciudatului cazan stâncos simţi un miros neplăcut, care-i apăsă plămânii. Bietul tânăr se înspăimântă presimţind o primejdie groaznică.

Făcu doi paşi înainte, ridică de jos cuţitul şi tăie funia care-i împresura pieptul. Aceasta fu trasă în sus, dar George strânse, cu putere cuţitul ş-şi roti privirea în jur.

El numără opt găuri dintre acestea ciudate care se aflau în josul pereţilor netezi şi drepţi. Marginile acestor găuri, care păreau să se adâncească mult în stânci, păreau şlefuite, atât erau de netede.

George fu cuprins din nou de spaimă privind aceste găuri întunecoase. Din ele să vie oare pericolul? Şi atunci gândurile i se duseră fără voie la frumoasa Sanja, căreia îi dăruise cea dintâi iubirea a sa. O vă mai vedea oare, va mai auzi glasul ei dulce?

Apoi se gândi la tatăl ei, la mândrul prinţ indian şi-şi spuse că numai Ghasna l-ar putea ajuta, numai el ar fi în stare să găsească urmele slabe lăsate de băştinaşi pe pământul stâncos.

O nelinişte ciudată îl cuprinse pe bietul tânăr, pe care n-o simţise nici în cele mai primejdioase situaţii. Va trebui să moară, căci asta i-o spusese limpede căpetenia. Dar desigur că-l aştepta aici, o moarte cu toiul deosebită; altfel nu s-ar fi

bucurat atât de mult sălbaticii când auziseră propunerea şefului lor.

O bănuială neliniştitoare punea tot mai mult stăpânire pe el. Trebuia să lupte după cum îi spusese căpetenia. Dar ce adversari pot exista pe aceasta insula izolată, nelocuită de oameni, din mijlocul mării Harafura? N-ar putea fi decât...

George nu izbuti să-şi sfârşească gândul căci în clipă aceea auzi de sus vocea tunătoare şi plină de batjocură a căpeteniei;

— Străin, îndărăt la tine, duşman tău, luptă!

George se întoarse repede, ridicând dreapta în care avea cuţitul, dar rămase ca paralizat... Avea senzaţia că-i alunecă sloiuri de gheaţă prin şira spinării, căci nu văzuse încă niciodată ceva atât de grozav.

Dintr-una din găurile peretelui stâncos apăru, capul unui monstru, care, rânjea la dânsul. Şi acest monstru era un balaur. Temerea, bietului,tânăr se dovedea îndreptăţită.

Numai, la trei metri de el stătea la pândă una din grozavele şopârle-balaur, „Boeja darăt" sau crocodil de uscat, cum le numeau băştinaşii din Insulele Indiilor olandeze.

George le văzuse reproduse prin cărţi de zoologie, dar atât de înfiorătoare nu şi le închipuise niciodată. Avea în faţa lui un balaur adevărat, cu limba dublă, în necontenită mişcare.

Ochii mari şi negri ai monstrului, adânciţi în orbite, priveau spre el cu o expresie grozavă.

Probabil că stătea pe gânduri dacă să-l atace pe omul din faţa lui, căci hrana-i obişnuită erau animalele pe care le găsea prin pădurea seculară.

Dar iată că face o mişcare înainte. George se cutremură văzând picioarele puternice, scurte, înarmate cu gheare ascuţite.

Fălcile grozave ale monstrului se deschiseră încet şi George văzu şirurile de dinţi puternici. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că este complet dezarmat faţă de inamicul acesta.

Cu paşi greoi balaurul se puse în mişcare... Ce n-ar fi dat George să fi avut revolverul la dânsul. Poate că, cu ajutorul acestuia, tot s-ar mai fi putut apăra.

De sus se auzeau râsete batjocoritoare. George fu cuprins de furie sălbatică împotriva acestor băştinaşi fioroşi. Sângele îi clocotea în vine, sângele rasei albe, împotrivii unei semeţii care era încă atât de aproape de animalitate.

Firește, știa că e sortit unei morți sigure, fioroase. Împotriva dușmanului ce-l avea în față nu avea nici o armă de apărare. Dar sălbaticii aceia de sus, cu deosebire căpetenia nu trebuiau să triumfe atât de ușor asupra morții lui.

George privi câteva clipe cuțitul lung și ascuțit care-i fusese dat spre apărare. Apoi îl apucă de vârf, privi în sus și văzu pe căpetenie întinzând capul peste marginea prăpastiei, pentru a contempla spectacolul sângeros ce avea să se desfășoare acolo peste câteva clipe.

Încordându-și mușchii, George întinse brațul drept, apoi aruncă cu toată puterea în sus cuțitul greu.

Pe când era copil încă, făcuse exerciții de aruncare a cuțitului, pe care le citise cu lăcomie, ca toți de vârsta lui.

Acum însă, împrejurarea era nespus de serioasă, acum nu mai avea drept țintă vreun trunchi de copac ci era vorba să-și îndeplinească răzbunarea, înainte de moarte.

Lama ascuțită se înfipse adânc în gâtul căpeteniei, în aceeași clipă chipul său rânjitor se împietri, trupul vânjos se clătină și înainte ca semenii săi să-și poată da seama ce se petrece, se prăbuși cu un răcnet înfiorător în cazanul stâncos, în imediata apropiere a balaurului grozav. Și asta fu salvarea bietului George. Cel puțin pentru moment. Căci șopârla monstruoasă își căscă larg fălcile, apucă între ele trupul neînsuflețit al sălbaticului și-l târî în gaura rotundă din peretele stâncos.

Privelиștea era atât de grozavă încât George închise fără voie ochii. Cât de lesne ar fi putut fi el jertfa balaurului!

IV
O LUPTA DISPERATA

SĂLBATICII IZBUCNIRĂ ÎN URLETE de furie și spaimă. Nu se așteptaseră, desigur, la fapta îndrăzneață a aceluia pe care-l hărăziseră unei morți înfiorătoare. Ridicară amenințător cuțitele și unii puseră mâna pe pietre, pregătindu-se să azvârle în George. Dar atunci, unul din tovarășii lor, un tânăr cu înfățișare oarecum inteligentă, le adresă câteva cuvinte și arătă spre un anumit loc din cazanul stâncos, în spatele lui George.

Imediat brațele ridicate se lăsară în jos și pe chipurile sălbaticilor se întipări o bucurie feroce; unii începură să bată din palme și toți se aplecară peste marginea prăpastiei, privind spre locul arătat cu ochi strălucitori de bucurie.

Tânărul se simţi străbătut de un fior de gheaţă. Bănui pe dată că un nou monstru apăruse îndărătul său. Se întoarse repede şi văzu într-adevăr capul unui balaur ivindu-se dintr-o gaură a peretelui. Ochii mari şi negri, umbriţi de nişte sprâncene înfiorătoare, se aţinteau cu o expresie grozavă asupra tânărului, iar limba se mişca încolo şi încoace.

George ştia de prin cărţi că aceste şopârle erau surde ca piatra. Balaurul nu fusese atras de strigătele sălbatice ale polinezienilor, ci desigur de chestia cu căpetenia.

Acum stătea în faţa bestiei înfricoşătoare, complet dezarmat şi în sine invidia soarta căpeteniei care scăpase de torturile acestea fără seamăn, căci el fusese mort când îl înhăţase monstrul.

„Boeja darăt" crocodilul de uscat;

Cu toată situaţia mai mult decât grozavă în care se afla, instinctul naturalistului se trezi în George, şi el îşi spuse că această denumire dată de băştinaşi era îndreptăţită.

Dar un crocodil n-ar fi putut face o impresie atât de grozavă ca aceşti urmaşi ai fioroşilor balauri, care din vremuri străvechi au înspăimântat omenirea.

Tânărul băştinaş care impusese linişte semenilor săi părea să fi preluat acum funcţia căpeteniei ucise.

Adresă din nou tovarăşilor săi câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu hohote sinistre. Părea să fi făcut o propunere care fu pe placul sălbaticilor.

George văzu cu groază că balaurul uriaş înaintase cu vreo jumătate de metru şi picioarele-i dinainte, cu gheare ascuţite, ieşiseră din gaură.

Atunci zbură de sus un obiect uşor. Era o creangă de copac, dintr-un lemn tare ca fierul. Era lunga de vreo jumătate de metru şi fusese aruncată la picioarele lui George de sălbaticul care luase locul căpeteniei. George apucă creanga, aproape mecaniceşte. Aşa cum era, putea totuşi servi drept armă. Căpetenia cea nouă strigă de sus;

— Străinule, ţi-am dat armă, acum apără-te!

Se exprimase într-o englezească perfectă pe care păreau s-o priceapă şi oamenii săi, căci izbucniră în hohote de râs. Îşi spuneau desigur că bucata aceasta de lemn nu va fi de folos tânărului.

Balaurul mai înainta puţin şi acum se afla cu jumătate de trup afară din gaură. Ca toate animalele de pradă din pădurile seculare, probabil că îi era teamă de făptura omenească din faţa lui.

O rază de speranţă încălzi inima lui George. Dacă rămânea nemişcat, era posibil ca monstrul să se retragă în ascunzătoarea lui.

Cine ar putea descrie simţămintele cu care privea bietul băiat în ochii fioroşi ăi bestiei? Parcă ar fi fost unul din primii creştini pe care romanii îi azvârleau în arene pentru a fi sfâşiaţi de animalele sălbatice.

George îşi încleşta mâinile pe ramura ascuţită. Izbind cu dânsa s-ar fi putut poate apăra, i-ar fi fost poate posibil să nimerească unul din ochii monstrului şi să-l pună pe fugă.

Aproape instinctiv făcu un pas înainte şi... uriaşa şopârlă dădu înapoi speriată.

Bestiile acestea erau obişnuite cu prăzi care nu se pot apăra, dar de un om viu, care cuteza să le înfrunte, se temeau totuşi.

O bucurie sălbatică puse stăpânire pe George când văzu că monstrul bate în retragere. Se folosi de această împrejurare şi agitând braţele cu putere mai făcu câţiva paşi.

Balaurul scoase un muget fioros, apoi dispăru cu iuţeala fulgerului în gaură. George izbucni într-un râs triumfător, dar sălbaticii de sus îi răspunseră prin urlete de furie. Erau atât de întărâtaţi de norocul tânărului încât se pregăteau din nou să arunce cu pietre într-unsul.

Dar căpetenia tânără le vorbi iarăşi pe un ton aspru şi ei amuţiră îndată. Unul din ei însă, un uriaş cât toate zilele, în furia nestăpânită de care fusese cuprins înaintase prea mult spre marginea cazanului stâncos şi pierzându-şi echilibrul căzu în adâncime şi rămase ţeapăn.

George se uită la el nedumerit câteva clipe, apoi văzu că sălbaticul avea atârnat la brâu un cuţit lat şi ascuţit. Vru să se apropie de trupul neînsufleţit, dar râmase ţintuit locului, căci în aceeaşi clipă ţâşni dintr-una din găuri un alt balaur şi cu o repeziciune uimitoare înhaţă cadavrul, târându-l în ascunzătoarea de unde ieşise.

George răsuflă uşurat.

Sălbaticii de sus urlau de furie. Doi dintr-ai lor căzuseră jertfă monştrilor, dar europeanul rămăsese neatins în mijlocul cazanului stâncos.

Dar iată că din nou se auziră strigăte de bucurie şi George îşi dădu seama că apăruse un alt balaur. Se întoarse repede şi văzu ivindu-se în gaură monstrul pe care-l alungase cu puţin înainte, prin ameninţările sale cu ramura de copac. Fiara părea grozav de iritată şi înaintând cu paşi grei căscă

fălcile şi se pregătea să-l înhaţe pe George, dar acesta făcu o săritură în lături şi evită primejdia.

Îşi dădea seama însă, că nu va putea s-o ducă mult în felul acesta. Cu toată mărimea ei fiara avea mişcările elastice ale unei şopârle şi în cele din urmă tot îl va înhăţa şi târându-l în peşteră, îl va sfâşia în zeci de bucăţi.

Balaurul făcu o nouă săritură şi izbi cu coada puternică, dar George se aşteptase la acest atac şi se dădu în lături cu iuţeala fulgerului. Avu însă nenorocul să alunece şi se lungi la pământ.

Asta însemna sfârşitul... încercă să se ridice dar fiorosul balaur se şi năpustise asupra lui.

Cu energia disperării George recurse la ultimul mijloc care l-ar fi putut salva. În vreme ce sălbaticii de sus izbucneau în urlete de triumf, el rămase liniştit în mâini şi genunchi şi când uriaşa şopârlă îşi deschise fălcile... întinse repede braţul drept în care ţinea ramura ascuţită.

Trase apoi braţul îndărăt şi se aruncă în lături. Era într-adevăr un act la care numai disperarea te poate îndemna.

Când fălcile puternice ale balaurului vrură să înşface trupul tânărului, colţurile ascuţite ale crengii i se înfipseră adânc în carnea de pe cerul gurii şi bestia rămase cu botul deschis.

Ca înnebunită fiara începu să alerge în jurul cazanului stâncos, rămânea din când în când locului şi întorcea capul încolo şi încoace, încercând zadarnic să închidă gura în care se înfipsese ţăruşul.

George rămase liniştit în mijlocul „arenei" şi privea sălbăticiunea. Văzu cu bucurie că alte şopârle îşi scoteau capetele pe găuri, dar se trăgeau înapoi speriate când dădeau cu ochii de fiara înfuriată.

Dar situaţia lui George redeveni primejdioasă din cauza sălbaticilor. Îşi dădură şi ei seama că prizonierul lor era pentru moment în afară de orice pericol. Atâta vreme cât bestia cu ţăruşul în gură alerga înnebunită prin „arenă", tovarăşele ei nu vor cuteza să iasă afară din bârloguri.

Începură deci să arunce cu suliţele în balaur dar acestea nu se înfigeau în platoşa tare, ci alunecau jos. George însă, sări repede în picioare şi puse mâna pe două suliţi. Trebuia să-şi apere viaţa căci era de aşteptat ca polinezienii întărâtaţi să-l ucidă şi pe el cu suliţele.

Cu iuţeala fulgerului zvârli în sus una din ele. Deşi nu era obişnuit cu astfel de arme, era însă ţintaş bun.

Cu un răcnet sălbatic, căpetenia tânără se clătină o clipă apoi se prăbuşi la pământ.

George zvârli a dona suliţă, care-şi atinse şi ea ţinta.

Acum însă, trebui să facă repede o săritură în lături, căci balaurul rănit se năpustea cu furie asupra lui. Chiar dacă nu putea să-l atace cu botul, era totuşi posibil să-l izbească de pământ sau să-l doboare cu coada puternică.

Scăpând de primejdia aceasta, George făcu câţiva paşi înainte şi ridică alte două suliţe. În aceeaşi clipă căzură de sus încă două. Sălbaticii îl ameninţau deci direct acum, dându-şi seama că europeanul, la chinurile căruia voiau să se distreze, le devenea primejdios.

George simţea că-i sunase ceasul din urmă. Duşmanii săi erau avantajaţi faţă de el căci se aflau sus, puteau sări în lături la nevoie şi afară de suliţi mai aveau la îndemână şi pietre.

În jurul lui ţopăia monstrul de a cărui ameninţare nu scăpase încă. Dar dacă s-ar linişti, întorcându-se în bârlog, atunci desigur că-şi vor face apariţia ceilalţi...

George sări înapoi în mijlocul „arenei". De aici îi putea observa bine pe sălbatici şi se putea apăra de atacurile lor.

Fără să stea pe gânduri zvârli în sus o suliţă, ţintind într-unui din polinezienii care tocmai se pregătea să arunce o piatră mare. Sălbaticul sări înspăimântat îndărăt şi astfel scăpă de o moarte sigură.

În clipa următoare un adevărat nor de suliţe şi pietre se abătu asupra bietului George. Izbuti cu greu să se ferească de armele ascuţite, dar câteva pietre îl loviră în umeri şi braţe.

Plin de furie faţă de sălbaticii vicleni, care voiau să se distreze pe seama lui, George zvârli în sus a patra suliţă. De data asta nimeri; un băştinaş căzu la pământ, cu gâtlejul găurit.

George se cutremură. Era ceva înfiorător să ucizi un om, chiar când eşti în legitimă apărare. Dar trebui să constate că prin aruncătura sa îndemânatică dobândea din nou un scurt răgaz căci ceilalţi sălbatici se dădură speriaţi îndărăt.

George răsuflă uşurat, aruncă o privire asupra balaurului care se oprise pentru o clipă din goana-i nebună şi se înspăimântă. Monstrul încerca acum să-şi smulgă aşchia ascuţită din gură, folosindu-se de picioarele dinainte.

George sări repede la dreapta şi la stânga şi ridică alte două suliţe. Dar în acelaşi moment, întorcându-şi capul, văzu că bestia izbutise să-şi scoată lemnul din cerul gurii.

Acum îşi îndreptă ochii grozavi asupra lui George şi căscându-şi fălcile sângerânde se năpusti spre el.

Tânărul ridicase braţul drept cu suliţa şi lăsă monstrul să se apropie până la doi metri. Apoi zvârli cu toată forţa arma grea în botul deschis al balaurului, şi aceasta se înfipse în gâtlej.

Cu iuţeala fulgerului George se aruncă apoi în lături, balaurul trecu ca o săgeată pe lângă el şi se lovi de peretele de stâncă. Se zvârcoli câtva timp încolo şi încoace, bătu pământul cu coada, apoi îşi dădu sufletul.

George se simţi uşurat. Primejdia trecuse deocamdată. În schimb, sălbaticii păreau a fi devenit turbaţi. Începuseră să urle înspăimântător, se apropiară de marginea cazanului stâncos şi ridicară braţele în care aveau suliţe şi pietre.

Din găurile peretelui ieşiră la iveală capetele hidoase ale balaurilor. Se părea că acum căpătaseră curaj, văzând trupul bestiei ucise.

George se vedea pierdut. Curajul aproape că-l părăsise cu totul. Ce putea să facă?

Umerii şi braţele îl dureau îngrozitor, nu mai putea să lupte cu aceeaşi vigoare ca înainte.

O suliţă porni de sus ca un fulger. George făcu o săritură şi scăpă teafăr. Dar în aceeaşi clipă o piatră mare îl izbi în umărul stâng cu atâta forţă, încât se prăbuşi gemând de durere.

Polinezienii izbucniră în urlete de bucurie. George văzu că un balaur se târa afară din bârlog şi se îndrepta spre el.

Sălbaticii stăteau liniştiţi şi priveau la spectacolul ce li se înfăţişa. Acum, duşmanul alb nu se mai putea apăra şi era hărăzit unei morţi fioroase.

George îndura dureri cumplite, piatra trebuie a fi atins un centru nervos, căci îşi simţea braţul stâng ca paralizat. Dar zărind monstrul care se apropia, toată energia reînvie într-unsul şi întinse mâna spre suliţa care se afla lângă el. Şi-o trase repede, căci în aceeaşi clipă o piatră izbi coada suliţei şi o rupse în două.

Sălbaticii izbucniră în hohote de râs. Singura armă a albului fusese înlăturată.

Dar George nu se dădu bătut. Balaurul rămase speriat în loc când piatra căzu lângă el. George apucă atunci rămăşiţa ascuţită a suliţei şi cu toată forţa o azvârli în capul monstrului. Acesta scoase un răget asurzitor şi dispăru în bârlogul de unde ieşise. George mai avusese timp să vadă că-i nimerise ochiul sting.

Urmă un adevărat bombardament de pietre şi suliţe. Dar soarta părea că vrea să-l ocrotească pe viteazul băiat, căci

scăpă teafăr, deşi nici nu încercase să se ferească de atacul polinezienilor.

Durerea de la braţul stâng îl mai lăsă niţel şi cu o mişcare vertiginoasă trase la el o suliţă şi sări în sus. Voia să se apere până în ultima clipă, voia să semene moartea în rândurile sălbaticilor, înainte de a cădea răpus de fioroasele şopârle.

Scoţând ţipete de spaimă, polinezienii se dădură repede îndărăt. Credeau probabil că tânărul european era în legătură cu diavolul, căci nu puteau pricepe cum scăpase până acum de atacurile lor îndrăzneţe.

George râse fără voia lui, deveni însă îndată serios. Câştigase un nou răgaz dar în cele din urmă tot va fi învins, dacă tovarăşii lui nu vor veni în timpul cel mai scurt.

V
BUCURIA PROFESORULUI BARNER

APOI ÎNSĂ GEORGE se duse cu gândul la cei doi sălbatici care dispăruseră pe poteca îngustă, dintre stâncile ascuţite. Marinarii vor avea de dus o luptă aprigă cu aceştia, căci ei cunoşteau toate tainele stâncilor.

Fu trezit din gândurile sale de un hohot de râs care venea de sus. Privi într-acolo, dar se aruncă repede în lături, căci sălbaticii se apropiaseră de marginea prăpastiei şi fiecare avea câteva pietre în mâna stângă. Se porni un bombardament cu praştia, care-l făcu pe George să se cutremure, presimţind sfârşitul apropiat.

Cât va putea rezista acestui atac? Prin sărituri în zig-zag izbuti în primele momente să scape teafăr, dar îşi dădea bine seama că tot îl vor nimeri.

Deodată detunară două împuşcături. Doi sălbateci scoaseră strigăte de spaimă şi ridicând braţele se prăbuşiră la pământ. Unul din ei se zvârcoli şi alunecând peste marginea cazanului stâncos căzu în adâncime, rămânând ţeapăn lângă una din găurile balaurilor. În clipa următoare un monstru îl şi înhaţă şi dispăru cu dânsul în bârlog.

George nici nu observase spectacolul acosta de groază. El privea în sus... Sălbaticii dispăruseră ca prin farmec, se auziră câteva împuşcături, apoi apăru Petre pe marginea cazanului şi privi în adâncime.

— Ura! urlă el, George al nostru trăieşte. Ah, Dumnezeule sfinte! Ce monstru o fi şi ăsta!

Zărise balaurul ucis, apoi scoase un ţipăt de groază şi trase două gloanţe, care şuierară deasupra lui George şi tânărul văzu dispărând în gaură un alt monstru, care se pregătise să-l atace pe la spate.

Acum apărură şi ceilalţi tovarăşi alături de Petre. Izbucniră şi ei în strigăte de spaimă când zăriră monstrul ucis, apoi se auzi glasul lui Farrow:

— Să legăm curelele noastre una de alta, ca să-l putem aduce sus pe George.

— Nu aşa, tată — strigă tânărul, care se simţea iarăşi în puteri — mai întâi trebuie să tragem sus balaurul pe care l-am ucis eu. Doctore Bertram, dumneata te pricepi doar la preparat. Aş dori să-l păstrezi ca amintire în muzeul dumitale de pe „Insula odihnei".

— Fireşte că aşa voi face, dragă George, răspunse Bertram. Drace! un astfel de exemplar n-aş fi crezut să am vreodată.

— Doctore, mai trebuie neapărat să prindem şi unul viu, strigă George. În fiecare gaură din cazanul acesta se găseşte un balaur. Nu se pot aduce funii trainice de pe submarin? Afară de asta ar fi trebuit să fie câţiva oameni, căci va fi greu să tragem sus monstrul viu.

— George, în spatele tău! strigă căpitanul înspăimântat.

Ceilalţi scoaseră şi ei ţipete de spaimă, căci un alt balaur ieşise din bârlog. Dar George se specializase oarecum în lupta cu balaurii; apucă repede o suliţă şi se năpusti asupra fiarei care dispăru cu iuţeala fulgerului în gaura din care ieşise.

— George, trebuie să vii sus! strigă acum căpitanul cu asprime. Nu poţi aştepta până vor veni oamenii cu funiile.

În timpul acesta tovarăşii îşi scoaseră curelele cu care erau încinşi şi le legară una de alta formând o funie destul de lungă. Petre şi căpitanul o ţinură de capăt şi George începu să se caţere pe dânsa.

— Copilul meu! exclamă Farrow, mişcat. Cât eram de îngrijoraţi de soarta la! Prinţului Ghasna ai să-i mulţumeşti că te-am găsit atât de repede. El a dibuit urmele? aproape invizibile lăsate de sălbatici pe pământul stâncos. Multe trebuie să fi îndurat tu, dragul tatei! adăugă el, aruncând o privire îngrozită asupra balaurului ucis.

— Da, a fost înfiorător, recunoscu George, dar lot nu m-au încolţit ele. Oh! cât se va bucura bietul profesor, când îi voi aduce un monstru dintr-aceştia viu şi nevătămat. M-am gândit eu cum să facem treaba asta. Dar acum să mergem

repede să căutăm colecţiile furate. Bănuiesc că sălbaticii au adus lăzile aici în ascunzători le lor.

— Da, aşa e, răspunse căpitanul. Trebuie să fim însă cu multă băgare de seamă, căci se vor apăra desigur cu toată vigoarea, când vom pătrunde în crăpăturile stâncilor.

— Domnule căpitan, eu zic că vom avea de furcă, interveni Petre îngrijorat. Sălbaticii cred doar în mod sigur că vrem să-i ucidem şi se vor apăra ca atare. Nici în ăsta de aici pe care l-am împuşcat eu nu prea am încredere. Ia să-i iau eu cuţitul deşi pare în nesimţire.

Se aplecă asupra trupului uriaş, se ridică însă repede, dând din umeri:

— S-a zis cu el! spuse încetişor. Dar şi-a meritat soarta. Mizerabilii ăştia au vrut să-l dea pe domnul George al nostru drept hrană bestiilor alea de jos. Ei, dar ceilalţi în care am tras pare că s-au ascuns în bârlogurile lor! Hm! cum am face să ajungem la ei fără să ne primejduim prea mult viaţa?

— Am eu o idee! strigă George. Aceste crăpături în stânci şi găuri sunt desigur în legătură unele cu altele. Vom aduna crengi uscate şi frunziş şi-i vom afuma pur şi simplu. Nu-i nevoie să-i ucidem, îi lăsăm să fugă în plata Domnului.

— Hm! asta n-ar prea fi nimerit, căci ne-ar sări pe urmă în spate pe unde nici nu ştii, răspunse Farrow. Ar trebui să-i dezarmăm înainte de toate.

— Să facem o probă cu metoda lui George, fu de părere doctorul. Când se vor vedea în faţa revolverelor noastre, le va veni mintea la loc.

Marinarii se îndepărtară şi se întoarseră curând cu legăturile de ramuri uscate şi frunze. În faţa fiecărei a doua crăpătură aprinseră câte un foc zdravăn, aruncând deasupra frunze.

După cum prevăzuse George, fumul, gros şi pişcător se răspândi în interiorul stâncii. Prin crăpăturile în faţa cărora nu ardea focul, fumul ieşea afară în nori groşi.

Curând se arătă şi rezultatul. În mijlocul acestor nori de fum se iviră sălbaticii, ţopăind şi tuşind ca alte alea. Căzură repede în genunchi când văzură ţevile revolverelor îndreptate asupra lor.

Doctorul Bertram le vorbi cu ton poruncitor şi rezultatul fu că aruncară departe de ei suliţele şi cuţitele. Le mai puse câteva întrebări şi răspunsurile lor mulţumindu-l pe deplin se adresă lui Farrow.

— Cutiile de tablă ale profesorului se găsesc în interiorul stâncii într-o peşteră mică. Sălbaticii au crezut că se află

într-unsele duhuri rele de aceea nici n-au încercat să le deschidă. Mult are să se bucure profesorul.

— Dar cum îi merge? întrebă George. Parcă era vorba să rămâi cu el, doctore?

— N-a mai fost nevoie, căci acum doarme un somn adânc, de însănătoşire. Mâine se va trezi probabil pe mai mult timp.

— Oh! trebuie să prindem un balaur viu! strigă George. Dar să-l scoatem deocamdată pe cel mort.

— Mai întâi să transportăm pe submarin cutiile profesorului, spuse Farrow. Apoi va trebui să aducem funii şi lanţuri. În tot cazul, e o enigmă pentru mine în ce fel vrei să prinzi tu viu un animal uriaş ca ăsta, George.

— Ştiu eu cum, tată. Am făcut doar cunoştinţă cu bestiile. Dar ia spune mai bine, ce facem cu sălbaticii?

Doctorul Bertram le mai puse câteva întrebări, apoi zise:

— Kanu-urile cu care au venit le-au ascuns la capătul de sud al insulei. Sunt dispuşi să plece imediat, nu cred să cuteze să mai vină înapoi.

— Bine, dar înainte de a pleca, să ne aducă afară cutiile profesorului, spuse Farrow. Îi vom duce apoi la Kanu-uri şi vor trebui să părăsească insula. După ce vom duce cutiile pe submarin, ne vom întoarce să scoatem balaurul mort.

— În cazul acesta, eu trebuie să rămân aici, căci ar fi păcat ca ceilalţi balauri să-l sfâşie pe cel mort.

Şi tânărul rămase lângă comoara sa dar se părea că monştrii nu cutezau să se apropie de tovarăşul lor neînsufleţit.

Sălbaticii intrară înapoi în peşteră de unde scoaseră la iveală cutiile profesorului Barner. Apoi fură conduşi la ţărm şi plecară în grabă.

Împreună cu George rămaseră doi marinari, cărora Farrow le dăduse instrucţiuni severe, pentru apărarea fiului său. Nu trecu mult şi tovarăşii se întoarseră. Cele douăsprezece cutii mari fură încărcate pe spatele marinarilor şi porniră cu toţii spre submarin. Doctorul Bertram făgădui lui George să aducă alaun (piatră acră) cu care să prepare pielea balaurului. Monstrul zăcea de câtva timp în bătaia soarelui şi era pericol să intre în putrefacţie. După vreo câteva sferturi de ceas, marinarii se înapoiară. Farrow adusese cincisprezece oameni, care aveau să tragă în sus monstrul.

George insistă să coboare în cazanul stâncos pentru a petrece funiile şi lanţurile în jurul balaurului. Dar fireşte că

n-ar fi putut face singur asta, de aceea cobori şi Petre cu el, care-şi adusese o pârghie de fier.

După multă trudă, treaba era făcută. Marinarii traseră apoi în sus povara şi când trupul uriaş zărea în faţa lor, pe pământ, doctorul Bertram spuse că pentru dobândirea unui astfel de exemplar, merită să înfrunţi primejdii şi să te expui tuturor oboselilor.

Împreună cu Petre şi încă doi marinari procedă la prepararea pielii ca s-o conserve de alterare, şi-i scoaseră platoşa de pe spate.

Farrow se adresă fiului său:

— Ei, dragă George, în ce fel gândeşti tu să prinzi viu un astfel de monstru? Unde l-am putea adăposti?

— Tată, am chibzuit bine la asta, răspunse tânărul. În primul rând trebuie să construim o cuşcă solidă, în care să-l vârâm. Cuşca va putea rămâne aici pe platoul acesta stâncos şi profesorul va sta desigur lângă dânsa până va veni un vapor din Australia, care să-l ia, aducându-i în acelaşi timp o cuşcă transportabilă din fier. Balaurul îl vom prinde cu un laţ, pe care-l vom arunca de sus, în jurul gâtului, în clipa când îşi va părăsi bârlogul. După ce-l vom strânge niţeluş îi vom arunca una din plasele elastice de care ne folosim la pescuitul în adânc. În aceasta se va prinde cu totul şi după ce-l vom vârî în cuşcă, i-o scoatem.

— Hm! e foarte frumos ce-ai spus tu, băiete, şi simplu în teorie, zise căpitanul, dar nu prea cred că un astfel de monstru se va lăsa prins în laţ. Ei, dar nu strică dacă vom încerca. Azi e târziu, dar cuşca tot o putem construi.

Dădu o poruncă marinarilor, care se îndepărtară imediat pentru a aduce de pe submarin uneltele trebuitoare şi sârmă groasă, cu care să se prindă între ele beţele de bambus.

După un ceas, marinarii se înapoiară, aducând cu ei toate cele trebuitoare. Cuşca fu construită cu multă iscusinţă. Era înaltă de un metru şi jumătate şi în loc de uşă avea acoperişul mobil. Asta era ideea lui George, care în felul acesta voia să scoată afară plasa.

Veseli şi bine dispuşi, se înapoiară la submarin, unde ajunseră către seară.

Sanja strânse veselă mâna lui George. Ea aflase de acum de primejdiile prin care trecuse iubitul ei şi-l conjură să fie cu băgare de seamă în ziua următoare, la prinderea balaurului viu.

Doctorul Bertram dispăru cu pielea balaurului în sala echipajului, unde avea să continue operaţia de preparare. Cu mare mulţumire constată apoi că profesorului îi mergea mai

bine. Îşi exprimă părerea faţă de George că a doua zi va fi pe picioare.

— În cazul acesta, trebuie să prindem până atunci şopârla, spuse tânărul. Doctore, vii şi d-ta mâine, nu-i aşa? Am făurit un plan ceva-ceva şi trebuie să-mi acorzi sprijinul d-tale, altfel nu-mi va da voie tata.

— Hm? cam ce-ai iscodit? întrebă Bertram neîncrezător.

— Vreau să ademenesc eu un balaur din bârlog, ca să cadă în laţ, zise George râzând şi o tuli din loc.

— Ia te uită, şi pentru asta îndrăzneşte să-mi ceară şi sprijinul... făcu doctorul.

Oricum, planul nu e rău, zise apoi, gânditor. George a făcut cunoştinţă cu bestiile şi nimeni altul nu s-ar pricepe mai bine să le vină de hac. Om trăi şi vom vedea.

Cum se iviră zorile, George fu în picioare. Presupunea, pe bună dreptate, că nu va fi atât de uşor de prins una din grozavele şopârle. În primul rând, marinarii n-aveau nici un fel de pregătire în această privinţă.

Douăzeci de oameni aveau să meargă de data asta, căci plasa de oţel, cu monstrul în ea, trebuia să fie trasă vreo zece metri în sus.

Fură luate, de asemenea, două cabluri elastice de oţel; la capătul uneia se fixase un inel prin care trecea laţul. Monstrul trebuia să fie tras din primul moment, pentru a se vârî imediat dedesubtul trupului plasa.

George nu spusese încă tatălui său cum avea el de gând să prindă bestia. Dar pe ascuns dădu unui marinar să ducă o funie de cânepă, cu ajutorul căreia avea de gând să coboare în „arenă".

Când ajunseră la platoul stâncos luceau în razele soarelui oasele balaurului ucis, din care doctorul Bertram luase doar pielea şi capul, pentru a le împăia. Mici animale de pradă şi insecte îndepărtaseră carnea în timpul nopţii şi doctorul Bertram declară cu bucurie că va lua cu sine şi scheletul monstrului, pentru a-l prepara.

— Ei, George, cum gândeşti să prinzi balaurul? întrebă Farrow pe fiul său.

— Foarte simplu, tată. Vom lăsa laţul în jos, până va ajunge în dreptul găurii. Al doilea laţ va trebui să-l ţină pregătit Petre, căci el e priceput în aruncarea laso-ului. Măsura aceasta e necesară pentru cazul când ar ieşi din bârlog un al doilea balaur. Apoi momim bestia afară, şi când va păşi cu picioarele înainte prin laţ, tragem în sus cu toată puterea. După aceea trebuie aruncată plasa şi vârâtă sub trupul animalului.

Farrow aruncă o privire de neîncredere fiului său.

— Dar cum vrei să momeşti bestia din bârlogul ei? Aşa de uşor n-o fi asta.

— Oh! cobor eu in cazan — zise George. Am făcut doar cunoştinţă cu ele. Nu-s chiar atât de grozave pe cât se crede.

Căpitanul se pregătea tocmai să-i impună tânărului renunţarea la planul său, dar interveni doctorul Bertram, în care se trezise pasiunea naturalistului.

El explică lui Farrow că putea avea deplină încredere în iscusinţa lui George şi în cele din urmă, se dădu bătut:

— Ei bine, fie şi aşa. În definitiv, la o adică, suntem şi noi aici cu revolverele. Băieţi, fiţi gata!

Unul din laţuri fu lăsat în jos, în aşa fel ca să vină în dreptul găurii pe care o aleseseră. Patru marinari ţineau cablul iar ceilalţi stăteau la funiile plasei.

George se lăsă in jos pe frânghia de cânepă. Se simţi cam tulburat revăzând găurile fioroase care se căscau în peretele stâncos. Apoi, în timp ce privea bârlogul în faţa căruia atârna laţul, îşi spuse că aceste canaluri trebuie să ducă undeva afară; altminteri de unde să-şi procure hrana balaurii-şopârle?

Rămase în aşteptare pe fundul cazanului. Se părea însă că bestiile n-aveau de gând să se arate.

Atunci îi dădu în gând ceva. Strigă marinarilor de sus:

— Atenţie!

Apoi se aşeză pe vine în faţa bârlogului Ia vreo doi metri depărtare numai.

— George, ai înnebunit? strigă căpitanul. Scoală repede! Bestiile astea.

Dar nu-şi sfârşi fraza, căci în aceeaşi clipă ţâşni
un balaur uriaş din gaură.

Atât de repede şi neaşteptat se petrecu asta, încât George părea pierdut în primul moment.

Totuşi, viteazul tânăr îşi păstră prezenţa de spirit, în vreme ce Petre, care observase imediat primejdia, aruncă cu îndemânare al doilea laţ, George sări în sus şi începu să facă mişcări disperate cu braţele.

Şopârla se dădu speriată îndărăt, când presupusa pradă moartă se însufleţi subit, George strigă: „Trageţi!" şi marinarii traseră din toate puterile ridicând partea de dinainte a trupului monstrului.

Laţul lui Petre prinse şi el grumazul bestiei. Uriaşul trase cu atâta vigoare, încât balaurul trebui să iasă afară din bârlog.

Plasa fu aruncată, George o făcu să-alunece sub trupul animalului, care se zbătea cu furie, apoi se auzi o comandă, marinarii traseră, plasa se închise şi încetişor începu să urce în sus monstrul prins în cursă. George se caţără şi el pe funie şi când ajunse sus dădu o mână de ajutor celorlalţi.

Viguroşii bărbaţi depuseră o muncă titanică să vâre monstrul în cuşca ce i se pregătise. Plasa fu trasă afară, balaurul se zbătu, dar când încercă s-o zbughească în sus, capacul se închise cu putere deasupra lui.

— Drace! asta a fost muncă nu glumă! exclamă căpitanul. George, cum poate fi cineva atât de uşuratic? Cât pe ce să te înhaţe monstrul!

— E adevărat, a venit cam repede, tată, dar nici pe mine nu m-a surprins nepregătit, căci am avut prilejul să-i studiez toanele ieri. Principalul e, însă, că treaba s-a făcut, aşa că nu trebuie să fii supărat. Mă bucur nespus că-i vom face plăcere profesorului.

— Eşti un băiat bun, zise Farrow, cu mândrie, dar vreau să-mi făgăduieşti că nu vei mai fi atât de uşuratic pe viitor. Nu trebuie să te arunci de bună voie în ghearele primejdiei, oricât te-ai crede de viteaz şi fără frică.

— Da tată, îţi făgăduiesc, zise George cu seriozitate.

A doua zi, după-amiază, profesorul Barner putu întreprinde o plimbare mai lungă. Toată dimineaţa stătuse pe puntea submarinului şi se hrănise bine. Bucuria lui când îşi revăzu cuştile era de nedescris şi când George îi povesti că descoperise ascunzătoarea balaurilor, nu mai ştia ce să spună. Insistă ca tânărul să-l ducă acolo cu tot dinadinsul.

Porniră cu toţii, curioşi să vadă mutra profesorului când va zări balaurul viu prins în cuşcă.

Şi într-adevăr, bietul Barner îşi ieşi aproape din minţi de bucurie când dădu cu ochii de darul pe care i-l făcuse George.

După cum se aşteptase Farrow, savantul hotărî să rămână pe insulă până va veni un vapor australian să-l ia. I se dădură alimente din belşug şi prinţul Ghasna descoperi şi un izvor de unde se putea aproviziona cu apă proaspătă.

Căpitanul transmise imediat o radiogramă autorităţilor australiene, indică locul unde aştepta Barner sosirea vaporului, apoi îşi luară rămas bun de la profesor şi submarinul se îndreptă spre larg.

Sfârşitul volumului: PROFESORUL BARNER

Aventurile extraordinar de primejdioase şi pline de peripeţii, pe care le întâmpină vitejii noştri prieteni, vor fi descrise în volumul următor, care va purta titlul:

CASTELUL DIN MARE

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. PROFESORUL BARNER

12. CASTELUL DIN MARE

13. TAINA CHINEZULUI

14. JONCA ENIGMATICĂ

15. MONSTRUL SFÎNT

16. SATUL GROAZEI

17. DEMONUL FLUVIULUI

18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT

19. PIRAŢII CRUCII

20. CORABIA-FANTOMĂ

21. CĂLĂREŢUL VALURILOR

22. GIONII DIN SUMATRA